

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

X. De Hilario Pictavorum Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἴχυσεν ἐφθασε ḥ μελίπῳ τῆς ἱξοείδης ἐπανελθών καὶ ἐνρωτιδίᾳ σωμαγομύρας τὰς σωμελθόντας αὐτάς, τέτων περιστάσεις αλλα τῷ μὴ ἐκκλησιῶν ἀπεράτει ἐνζωίῳ, ὁ τῆς δρειανῆς περιεστῶς Ιροτκείας· Παυλῖνός τε μιαν τῶν μικρῶν ἐνδόν τῆς πόλεως ἐκκλησιῶν ἔχειν, ἵς αὐτὸν ἐνζωίῳ αἰδοῖ τῇ περιεστῶς αὐτὸν Γονέεβαλέ μελίπῳ ἐξεῖται τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τὰς σωμαγομύρας ἐποιεῖτο· τότε μὴ δὲ ἔτω τῆς αἰλοχείας ἐνσέβιῳ ἀνεχώρησε· λέκιφες ḥ πυθόμηρῳ μὴ δέχεσθαι τὸν ἐνσέβιον τὴν χειροτονίαν αὐτῷ, ὑπρινήγετο καὶ δεινῶς ἡγανάκτει διεκρίετο τὸν κονιωνεῖν ἐνσέβιον καὶ τὰ τῆς σωμόδων δρέσαντα, διποδομάζειν ἐν φιλοικείᾳ ἐβέλετο· ταῦτα ἐν καιρῷ λύπης λεγόμενα, πολλάς τῆς ἐκκλησίας ἀπέστοσε καὶ γνέτο πάλιν λεκιφεελανῶν ἐτέρησε αἱρεσίς· αλλα λέκιφες τὸν ὄργην διποδηρώσας Γονέας ἰχυσεν ἐδέδεε γῳ ταῖς ἐσωτερὶς διποδολογίαις, δι' αὐτοὺς εἰς τὸν διάκονον, σέρξειν τὰ τῶν τῆς σωμόδων τυπέμδρα καθηπέρεχετο· διόπτης αὐτὸς μὲν τὰ τῆς ἐκκλησίας φεροῦν, εἰς τὴν σαξανίαν ἐπὶ τὸν οἰκεῖον Ιρόνον ἀπετεχώρει· οἱ δὲ περιτερεῖν συλλυπητέοις αὐτῷ, ἐπι καὶ μὴ τὴν ἐκκλησίας χωρίζοντες ἐνσέβιῳ μέντοι δίκιωσαγαθεῖσις καὶ τὸν αἰατλὸν ταῖς πορείας ποιεύμηρῳ, τὰς παθενηκότας φέρει τὴν πίσιν αἰνελαμβανε, τοιχεῖαν καὶ διδάσκων τὰ ἐκκλησιαστικὰ κηρύματα· μεταβαῖς ḥ ἐκεῖθεν, ἐπὶ τε Ιλυρίους περιεστῶς γίγνετο, καὶ ιταλίας Πηλασίας, τὰ αὐτὰ διεπειπετε.

D

Κεφ. i.

Πετρίλασιν τὸ πελάσιν ἐπιχώντω.

Ἐ Φθάνει ḥ Κίλαδειῳ, ὁ πυκιάδεων Πηλασίοντος, πόλις ḥ αὖτις διδέρεις αἰνελαμβανε, περικαλαβελημέρῳ· τὰ τὸν οικοδόξην περιεστῶς δόγματα, τοῖς τε ἐν ιταλίᾳ καὶ γαλλίᾳ Σπισκόποις ḥ διποτεροστῆς ἱξορίας ἐπανιὼν, κατειληφει τὰς τόπους· αἴμφω μὲν ἐν Λονδίνῳ τῇ πίσιν σωμαγομύραντο· Ιλαδειός τε καὶ ἐλλόγημῳ ὧν, Βιελίοις τῇ ρωμαϊων γλάσητας ὁμοστίς παρέδωκε δόγματα.

A potuit. Interea vero Meletius ab exilio regressus est. Qui cum lectatores suos lectorum à reliquis collectas agere deprehendisset, eis praefuit. Sed Euzoios quidem Arianæ perfidiae antistes Ecclesie potiebat. Paulinus vero unam duntaxat ex minoribus Ecclesie intra urbem obtinuit, ex qua illum Euzoios reverentia viti commotus, non ejecerat. At Meletius extra urbem portas plebem colligebat. Ad hunc igitur modum Eusebius tunc temporis Antiochia discessit. Lucifer vero cum ordinationem suam ab Eusebio suscepit non esse intelligeret, eam rem contumeliam loco ducens, permoloste tulit. Proinde ab Eusebii communione se sé abjunxit, & ea quæ à synodo decreta fuerant, studio contentionis adductus, cœpit reprehendere. Hæc dum per tempus discordiarum geruntur, multos ab unitate Ecclesie segregarunt. Quippe nova tunc exorta est heres eorum qui Luciferiani dicuntur. Verum Lucifer iram suam expiere non valuit. Constrictus enim suis ipsius pellicitationibus tenebatur, quibus per Diaconum missis spönderat, sed cœcretis Concilii assensum. Itaque ipse quidem Ecclesiasticam retinens fidem, in Sardiniam ad propriam sedem recessit. Hi vero qui una cum ipso primum fuerant exulcerati, haec tenus ab Ecclesia segregati permanent. At Eusebius instar praestantis cuiusdam medici, Orientis provincias peragrans, eos qui in fide infirmi erant ad integrum valetudinem restituit, Ecclesiasticā doctrinā eos instituens atque erudiens. Inde digressus, in Illyricum venit, tandemque in Italiam delatus, idenagere perieveravit.

C A P. X.

De Hilario Pictavorum Episcopo.

S Ed præverterat eum Hilarius Pictavorum, quæ secunda Aquitanæ civitas est, Episcopus, & cunctis per Galliam sacerdotibus recte fidei dogmata jam ante insinuaverat. Prior enim ab exilio revertitus, ad illas regiones pervenerat. Ambo igitur pro fide fortiter propugnarunt. Hilarius vero utpote disertissimus, libris Latino sermone scriptis fidem consubstantialis assertuit:

Z iii

in quibus & fidem illam abunde confirmavit, & Arianorum dogmata val-
dissime confutavit. Sed hæc aliquanto post revocationem eorum qui relegati fuerant, contigerunt. Per idem tempus Macedonius, Eleusius, Eustathius acque Sophronius, cum cæteris ejusdem sectæ qui communī vocabulo Ma-
cedonianī dicebantur, crebra concilia
vatiis in locis fecerunt. Et convoca-
tis iis qui apud Seleuciam ipsorum par-
tibus adhæserant; alterius partis Epis-
copos, Acacianos scilicet anathemate
damnarunt: rejecta fide Ariminensis
Concilii, eam quæ Seleucia recitata
fuerat, confirmarunt. Hæc autem ipsa
est quæ prius Antiochiae fuerat exposita, ut in superiori libro commemo-
ravi. Cumque à nonnullis interrogaren-
tur hoc modo: vos qui Macedonianī
vocabmini, si aliud in fide sentitis quam
Acaciani, cur cum illis haec tenus tan-
quam idem vobiscum sentientibus
communicastis? per Sophronium Pom-
pejopolis Paphlagoniæ urbis Episcopum
ita responderunt: Occidentales qui-
dem consubstantialis errore quasi mor-
bo quodam implicati tenebantur: in
Orientis autem partibus Actius fidei
doctrinam adulterans, dissimilis sub-
stantiæ opinionem invexerat. Ultraque
porto sententia impia erat. Nam illi
quidem distinctas patris ac filii perso-
nas in unam temere cogebant, & con-
substantialis vocabulo, quasi quodam
pravitatis vinculo colligabant. Hic ve-
ro naturæ Filii cum natura patris con-
junctionem penitus divellebat, indu-
cto dissimilis substantiæ vocabulo.
Cum igitur hæc duas sententiæ in opposi-
tum utrumque labantur excessum, me-
diā inter utrasque sententiam pietati
veritatique magis congruere judica-
vitus, eam scilicet quæ filium patri
similem esse statuit securidum hypo-
stasis. Hæc sunt quæ Macedoniani ad
illam interrogationem per Sophroni-
um responderunt, quemadmodum
tradit Sabinus in Collectione gestorum
synodalium. Verum in eo quod Ace-
tium velut auctorem opinionis Ano-
mœorum, non autem Acacium insimul-
lant, veritati fucum facere videntur,
dum partim Arianos, partim homotis-
anos nituntur effugere. Etenim suis ipso-
rum verbis convincuntur, quod novita-
tis studio ab utrisque discesserint. Ve-
rum de his haec tenus.

δι' ὃν ικανῶς μὴ τέτω σωέσῃ σωταῖς ἢ
καὶ τῷ δραμάν σογμάτων καθίψατε ταῦτα
μὲν ἐν μικρῷ υπερεγν μὲν τὴν ἀνάκλησην τῆς
ἔξορελέπιτων ἐγχέοισι σέον ἥδη ποτέ τόνθετι
χρόνον οἱ τοῖς μακεδόνιοι καὶ ἐλεύσιοι, εὐθυ-
δίοντες τοφέρουν, πάντες ἐν τῷ ἑνὸς μακ-
δονιανοὶ χειματίζοντες, σωόδες σωεγέ-
ῖσθαι διαφέροντες ἐποιεῦστο τόποις καὶ συγκατέ-
τες ταῦτας ἐν σεληνικείᾳ τῇ αὐτῶν ἀκολεύθεται
τας γυνώμην, τὰς τε ἔτερας ἀνεθεμάτιζον με-
ρες, λέγω δὴ τὰς τοῖς ἀκάνθιον καὶ τὸν
B δρεμένων πίσιν ἐκβάλλοντες, τὸν ἐν σεληνικῃ
ἀναγνωρίσσαν ἐκύρων αὔτην ἡ ἣν τὸν ἀν-
χείαν ἡδη τορότερην ἐπιλεθεῖσα, ὡς ἐν τῷ π-
τέτε βιβλίῳ πεποιήμεθα μνήμην ἐράθη-
τες γενέσθω πινακίδες, ίμεις, Φοῖσι, οἱ μακε-
δονοὶ χειματίζοντες, εἰ ἔτερα φεγγεῖτε τα-
τοῖς ἀκάνθιον, πῶς αὐτοῖς ἀχει νῦν ὡς ὁμοί-
ξοις ἐμοιωνεῖτε πέριος ταύτην τὴν πεδουλι-
κείναντο διὰ τοφέρουν τῷ Πομπούν πόλι-
της ἐν παφλαγονίᾳ Ἐπισκόπη, τάδε αἱ
τὴν δύσιν, Φοῖσι, ἐνόσσην τὸ ὄμοστον αὔτη-
νη ἐν τῇ ἀνατολῇ, τοῦτο χαράξας εἰσῆγαν-
καὶ γέσιαν ἀνόμοιον καὶ ἡν ἐκνομα ἀμφι-
σσαοις οἱ μερὶ γῆ ἀτάξιως τὰς ιδιαὶς στα-
τιστικαὶς πατρὸς καὶ καὶ σωτέπεκον εἰς εἴ-
τα, τῷ τῷ ὄμοστοις ὄνόματι χορδῇ κατ-
δεσμεύμενοι ὁ ἡ καὶ σφόδρα τῆς τῷ ψυ-
τὸν πολέμου φύσεως δίνα τὴν οἰκείηται,
τε ανομοίοις καὶ γέσιαν ὄνόματι ἀμφοῖ-
ντος πολλὴν τῶν ἐνενήνων πιπίοιων ἀκρότη-
τη μέσην ἀμφοῖον ὄδος ικανῶς ἡμῖν ἐφαν-
τῆς ἀληθείας ἔχειν εὐσέβειαν, ὄμοιον λέ-
σα τὸν οὐρ τῷ πατεῖ καθι ταῦτασιν τοι-
τα μὴν ἐν οἱ μακεδονιανοὶ ταρὸς τὴν πεν-
διὰ τοφέρουν πακείναντο, καθαὶ σταθεῖσ-
σι τῇ σωμαγωγῇ τῶν σωμοδικῶν Φοῖσι δι-
τε μέμψαδες αἵτιον ὡς τῷ ανομοίῳ
γόνι, καὶ μὴ τὰς τοῖς ἀκάνθιον, Φαίνοντο
ζόμδροι τὴν ἀληθείαν, δοκεῖτες ἐν μέρει
δρεμαντες ἐκκλίνειν, ἐν μέρει ἡ τὰς φεγ-
γεῖστο ὄμοστον ἐλέγχοντο διὰ τῆς η
Φοῖσι, ὅπις ἀμφοτέρων καινούσσει
ζέδυσταν τοσαῦτα δὴ καὶ τοῖς ταῦται
λεχθεῖσι.